

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAAS, SARAH J.

Regatul spinilor și al trandafirilor / Sarah J. Maas. - București :
Bookzone, 2026

5 vol.

ISBN 978-630-305-787-3

Vol. 3 : Regatul aripilor și al pieirii. - București : Bookzone, 2026. -
ISBN 978-630-305-790-3

821.111

Traducător: **Ionel Ghiragosian**

Redactor: **Alexandra Fusoi**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

A COURT OF WINGS AND RUIN

Copyright © Sarah J. Maas 2017

This translation of *A Court of Wings and Ruin* is published by BOOKZONE SRL
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Map copyright © Kelly de Groot 2021

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

SARAH J. MAAS

REGATUL ARIPILOR ȘI AL PIEIRII

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

VELARIS

We know
books

TINUTURILE FAE
Drythian

NORD

HYBERN

TINUTURILE MURTORIOR

TINUTURILE MURTORIOR

SCYTHIA

ZIDUL

MONTESERE

VALLAHAN

RASK

Rhysand
Cu doi ani înaintea Zidului

Muștele care bâzâiau și supraviețuitorii care țipau înlocuiseră de mult tobele de război.

Câmpul de luptă era acum o întindere amestecată de cadavre, de oameni și de fae, întreruptă doar de aripi rupte care se ridicau spre cerul cenușiu sau de câte un hoit de cal căzut.

În ciuda norilor grei, mirosul avea să fie curând de nesuportat din cauza căldurii. Muștele se târau deja peste ochii care priveau, fără să clipească, în sus. Ele nu făceau diferența între cadavrele de muritori și de nemuritori.

Mi-am croit drum peste câmpul cândva înverzit, atent la steagurile pe jumătate îngropate în noroi și sânge închegat. Am avut nevoie de aproape toată puterea rămasă ca să nu-mi las aripile să se târască peste cadavre și armuri. Forțele mele fuseseră epuizate mult înainte să se termine măcelul.

Îmi petrecusem ultimele ore luptând cum luptaseră și muritorii de lângă mine: cu sabia, cu pumnii și cu o concentrare brută, neobosită. Rezistaserăm în fața legiunilor Ravenniei – ore în șir, rezistaserăm așa cum îmi ordonase tata, așa cum știam că trebuie să fac. Un eșec aici ar fi însemnat lovitura de grație pentru rezistența noastră, deja fragmentată.

Fortăreața care se ridica în spatele meu era prea prețioasă pentru a fi cedată. Nu doar pentru poziția în inima continentului, ci și pentru rezervele pe care le adăpostea. Pentru forjele din vest, unde focul ardea mocnit zi și noapte și care trudeau pentru aprovizionarea forțelor noastre.

Fumul forjelor s-amesteca acum cu cel al rugurilor deja aprinse în spatele meu când mergeam mai departe, cercetând chipurile morților. Mi-am propus să trimit orice soldat care suporta așa ceva să culeagă armele celeilalte armate. Aveam nevoie de ele cu prea multă disperare ca să mai ținem cont de vreo onoare. Cu atât mai mult cu cât cealaltă tabără nu-și bătea capul cu așa ceva.

Nemișcare – câmpul de luptă era complet nemișcat în comparație cu măcelul și haosul care încetaseră în cele din urmă acum câteva ore. Armata monarhistă preferase să se retragă în loc să se predea, lăsându-și morții pradă ciorilor.

Am ocolit un murg căzut, ai cărui ochi frumoși erau încă măriți de groază, în timp ce muștele s-adunaseră pe flancul lui însângerat. Călărețul era răsucit sub el, cu capul parțial tăiat. Nu din cauza unei lovituri de sabie. Nu, rănilor brutale fuseseră făcute de gheare.

N-aveau să cedeze ușor. Regatele și teritoriile care își doreau sclavi umani n-aveau să piardă războiul ăsta decât dacă nu aveau de ales. Și, chiar și atunci... Aflaserăm pe pielea noastră, foarte devreme, că nu aveau niciun respect pentru regulile și ritualurile de luptă antice. Cât despre teritoriile fae care luptau alături de războinicii muritori... Aveam să fim striviți ca niște viermi.

Cu mâna plină de sângele meu și al altora, am alungat o muscă ce îmi bâzâia la ureche.

Crezusem dintotdeauna că moartea avea să fie un fel de întoarcere acasă pașnică – un cântec de leagăn dulce și trist care să mă conducă spre orice m-ar fi așteptat după aceea.

M-am aplecat, cu un bocanc pe catargul unui stegar monarhist, murdărind cu noroi roșu porcul mistreț brodat pe steagul de culoarea smaraldului.

Acum mă întrebam dacă nu cumva cântecul de leagăn al morții nu era, de fapt, un cântec minunat, ci bâzâitul muștelor. Dacă nu cumva muștele și viermii erau slujitorii Morții.

Câmpul de luptă se întindea spre orizont în toate direcțiile, mai puțin spre fortăreața din spatele meu.

Trei zile îi respinseserăm; trei zile luptaserăm și muriserăm aici.

Dar rămăseserăm pe poziții. Adunasem iar și iar oameni și fae și refuzasem să-i las pe monarhiști să ne rupă linia frontului, chiar și când, în a doua zi, loviseră cu efective noi flancul nostru drept, cel mai vulnerabil.

Îmi folosisem puterea până nu-mi mai rămăsese decât fum în vene, și atunci îmi folosisem instruirea illyriană până n-am mai știut decât cum să rotesc scutul și sabia, tot ce eram în stare să fac împotriva hoardelor.

O aripă illyriană pe jumătate sfârtecă ieșea dintr-o grămadă de cadavre de înalți fae, ca și cum fusese nevoie de șase dintre ei ca să-l doboare pe războinic. Ca și când i-ar fi luat pe toți cu el.

Inima mi-a bătut cu putere în trupul chinuit când am dat laoparte grămada de cadavre.

Întăririle sosiseră în a treia și ultima zi, la răsărit, trimise de tatăl meu după ce îi cerusem ajutorul. Eram prea pierdut în furia luptei ca să observ altceva decât că erau o unitate illyriană, mai ales când atât de mulți dintre ei foloseau pietre Siphon.

Dar în orele care trecuseră după ce ne salvaseră pielea și schimbaseră soarta luptei, nu-l zărisem pe niciunul dintre frații mei printre supraviețuitori. Nici măcar nu știam dacă Azriel sau Cassian luptaseră acolo.

Pentru Azriel, era puțin probabil, pentru că tata îl ținea pe lângă el pentru spionaj, dar Cassian... Cassian ar fi putut fi reparat din nou. L-aș fi crezut pe tata în stare să-l transfere într-o unitate care ar fi fost foarte probabil măcelărită. Ca aceasta, ai cărei supraviețuitori părăsiseră câmpul de luptă schiopătând.

Am înfipt degetele pline de sânge, care mă dureau, în armura lovită și în carnea rigidă, umedă, când am ridicat ultimul

dintre cadavrele de înalți fae îngrămadite peste soldatul illyrian căzut.

Părul negru, pielea maroniu-aurie... Ca ale lui Cassian.

Însă fața cenușie care se holba spre cer nu era a lui Cassian.

Am respirat șuierător, cu plămânii încă durându-mă de atâta urlat, cu buzele uscate și crăpate.

Aveam nevoie disperată de apă. Dar undeva aproape se vedeau alte aripi illyriene ieșind dintr-o grămadă de cadavre.

M-am împleticit și poticnit spre ea, lăsându-mi mintea să se ducă într-un loc întunecat și tăcut, în timp ce am îndreptat un gât răsucit ca să mă uit la fața ascunsă sub o cască simplă.

Nu era el.

Mi-am făcut loc printre cadavre spre un alt illyrian.

Apoi, spre altul. Și altul.

Pe unii îi cunoșteam. Pe alții, nu. Câmpul de luptă se întindea până departe sub cer.

Kilometru după kilometru. Un regat al morților în putrefacție.

Și am tot căutat.

PARTEA ÎNTÂI

PRINȚESA DIN , CARRION

CAPITOLUL

1

Feyre

Tabloul era o minciună.

O minciună frumoasă și luminoasă, plină de boboci roz-pal și raze de soare dolofane.

Îl începusem ieri, un studiu fără valoare al grădinii de trandafiri de dincolo de ferestrele deschise ale atelierului. Prin încâlceala de spini și frunze mătăsoase, verdele mai deschis al dealurilor se întindea în depărtare.

O primăvară nesfârșită, neobosită.

Dacă aş fi pictat priveliştea asta spre curte așa cum îmi cereau instinctele, ar fi avut spini care sfâșie carnea, flori care lasă fără lumină plantele mai mici și dealuri pătate cu roșu.

Dar fiecare mișcare a pensulei pe pânza mare era calculată; fiecare tușă și vârtej de culori amestecate erau menite să redea nu doar primăvara idilică, ci și o bună dispoziție. Nu prea fericită, ci mai degrabă bucuroasă, ca și cum, în sfârșit, m-aș fi vindecat de ororile pe care le dezvăluiam cu grijă.

Presupuneam că în ultimele săptămâni îmi plăsmuisem purtarea la fel de complicat ca unul dintre tablourile astea.

Credeam că, dacă aş fi ales să mă înfaşez cum îmi doream cu adevărat, aş fi fost împodobită cu gheare ascuţite şi mâini care i-ar fi sugrumat pe cei aflaţi acum în compania mea. Aş fi lăsat holurile aurite pătate de roşu.

Dar nu încă.

Nu încă, îmi spuneam cu fiecare tuşă a pensulei, cu fiecare mişcare făcută în ultimele săptămâni. O răzbunare rapidă n-ar fi fost de ajutor pentru nimeni şi nimic în afara furiei mele clocotitoare.

Chiar dacă, de fiecare dată când le vorbeam, o auzeam pe Elain suspinând în timp ce era silită să intre în Cazan. Chiar dacă, de fiecare dată când îi priveam, o vedeam pe Nesta arătându-l cu degetul pe regele Hybernului, cu ameninţarea morţii. Chiar dacă, de fiecare dată când îi adulmecam, simţeam din nou în nări izul sângelui lui Cassian, adunat pe pietrele negre ale castelului de oase.

Pensula mi s-a rupt între degete.

O rupsesem în două, mânerul gălbui fiind distrus iremediabil.

Înjurând în şoaptă, m-am uitat spre ferestre şi spre uşi. Locul acesta era prea plin de ochi iscoditori ca să risc să o arunc la gunoi.

Mi-am întins mintea în jurul meu ca pe o plasă, căutând să văd dacă erau alţii destul de aproape să fie martori, să spioneze. N-am găsit pe nimeni.

Am întins mâinile în faţă, cu câte o jumătate de pensulă în fiecare.

Preţ de o clipă, mi-am permis să văd dincolo de iluzia care-mi ascundea tatuajul de pe mâna şi antebraţul drept. Însemnele inimii mele adevărate. Adevăratul meu titlu.

Înalta Lady a Regatului Noptii.

Un gând fugar a făcut pensula ruptă să izbucnească în flăcări.

Focul nu m-a ars, chiar dacă a devorat lemnul, pensula şi vopseaua.

Când nu mai rămăsese decât fum şi cenuşă, am chemat un vânt care le-a măturat din palmele mele şi le-a dus pe ferestrele deschise.

Ca să fiu sigură, am invocat o adiere din grădină, ca să se strecoare în cameră şi să spulbere orice fuior de fum rămas şi să aducă parfumul stătut şi sufocant al trandafirilor.

Poate că, atunci când misiunea mea aici se va încheia, voi arde din temelii conacul. Începând cu trandafirii.

Am simţit două prezenţe apropiindu-se şi am luat repede altă pensulă, am înmuiat-o în cel mai apropiat amestec de vopsea, apoi am coborât capcanele întunecate pe care le ridicasem în jurul camerei ca să mă avertizeze dacă apăreau vizitatori.

Când s-au deschis uşile, mă străduiam să redau razele de soare care iluminau nervurile delicate ale unei petale de trandafir, încercând să nu mă gândesc că le văzusem cândva făcând la fel cu aripi illyriene.

M-am prefăcut absorbită de pictură, aducându-mi un pic umerii în faţă şi înclinându-mi capul. Şi m-am prefăcut şi mai mult când am ridicat încet privirea peste umăr, ca şi cum strădania de a mă desprinde de tablou ar fi fost un efort real.

Însă adevărata luptă a trebuit s-o dau cu zâmbetul pe care m-am silit să-l arăt pe buze. Şi în ochi – cei care întăreau sinceritatea unui zâmbet. Exersasem la oglindă. De nenumărate ori.

Aşa că liniile de la colţurile ochilor s-au încreţit uşor când i-am zâmbit discret şi totuşi vesel lui Tamlin.

Şi lui Lucien.

— Îmi pare rău că te întrerup, a spus Tamlin, cercetându-mi chipul, în căutarea umbrelor cărora le cădeam pradă uneori, ca să-l țin la distanță când soarele cădea dincolo de dealuri. Dar m-am gândit că vrei să te pregătești pentru întâlnire.

M-am silit să înghit şi să cobor pensula. Nimic mai mult decât fata neliniștită şi nesigură care fusesem acum multă vreme.

— Este... ai discutat cu Ianthe? Chiar vine?

Încă nu o văzusem pe Înalta Preoteasă care le dăduse pe surorile mele pe mâna Hybernului şi ne trădase şi pe noi.

Și chiar dacă rapoartele scurte și confuze pe care Rhysand mi le trimisese prin legătura predestinată îmi mai alinaseră ceva din groază și temeri... Ea era responsabilă pentru ce se petrecuse cu săptămâni în urmă.

Lucien a fost cel care a răspuns, cercetând tabloul ca și cum acolo s-ar fi aflat dovada pe care știam că o caută.

— Da. A... a avut motivele ei. Este dispusă să ți le explice.

Poate și motivele pentru care puneă mâna pe orice mascul îi plăcea, fie că voiau sau nu. Și de ce făcuse așa și cu Rhys, și cu Lucien.

M-am întrebat ce credea în realitate Lucien despre asta. Și despre faptul că victima prieteniei ei cu Hybernul ajunsese să fie perechea *lui*. Elain.

Nu vorbiseram despre Elain decât o singură dată, în ziua în care mă întorsesem.

„Orice ar fi insinuat Jurian despre cum o să fie tratate surorile mele de Rhysand, oricum ar fi Regatul Noptii, nu o să le facă rău lui Elain sau Nestei... Nu încă. Rhysand are modalități mai creative de a le răni”, îi spusese.

Lucien încă părea să se îndoiască.

Dar, pe de altă parte, și eu insinuasem, în „golurile” mele de memorie, că poate nu avusesem parte de aceeași creativitate sau amabilitate.

Ușurința cu care crezuseră că Rhysand ar sili vreodată pe cineva... Am adăugat insulta pe lista foarte, foarte lungă cu lucruri pe care trebuia să li le plătesc.

Am lăsat jos pensula și mi-am scos șorțul plin de pete de vopsea, punându-l cu grijă pe scaunul pe care stăteam deja cocoțată de două ore.

— Mă duc să mă schimb, am șoptit și mi-am aruncat peste umăr coada despletită.

Tamlin a încuviințat, urmărindu-mi fiecare mișcare când m-am apropiat de ei.

— Este frumos tabloul.

— Nu e nici pe departe terminat, am spus eu, aducând-o la suprafață pe fata care se ferise de laude și de complimente, care își dorise să treacă neobservată. Încă-i vraise.

Sincer, era una dintre cele mai bune lucrări ale mele, chiar dacă numai eu îi vedeam lipsa de spirit.

— Cred că toți suntem așa, a spus Tamlin schițând un zâmbet.

Mi-am înfrânat impulsul să-mi dau ochii peste cap și i-am zâmbit, atingându-l ușor cu mâna pe umăr când am trecut pe lângă el.

Zece minute mai târziu, când am ieșit, Lucien aștepta în fața noului meu dormitor.

Avusesem nevoie de două zile să nu mă mai duc spre cel vechi – s-o iau la dreapta în capul scărilor, nu la stânga. Dar nu era mai nimic în fostul meu dormitor.

Mă uitasem o dată înăuntru, a doua zi după ce mă întorsesem.

Mobilă distrusă, așternuturi sfâșiate, haine aruncate peste tot, ca și cum m-ar fi căutat în șifonier. Se părea că nu avusesse nimeni voie înăuntru să strângă.

Însă lujerii – spinii – erau cei din cauza cărora nu se mai putea sta acolo. Fostul meu dormitor fusese năpădit de ei. Se arcuiau și șerpuiau pe pereți, se împleteau printre resturi. Ca și cum s-ar fi strecurat de pe spalierile de sub ferestre, ca și când ar fi trecut o sută de ani și nu câteva luni.

Dormitorul acela era acum un mormânt.

Am adunat în mână fusta roz-deschis a rochiei transparente și am închis ușa în urma mea. Lucien a rămas rezemat de ușă, în fața mea.

Ușa camerei lui.

Fără îndoială, se asigurase că stau în camera de peste drum de el. Nu mă îndoiam că ochiul metalic pe care-l avea era tot timpul întors spre camera mea, chiar și când dormea.

— Sunt surprins că ești atât de calmă, având în vedere promisiunile pe care le-ai făcut în Hybern, a spus Lucien în loc de salut.

Promisiunea pe care o făcusem să le omor pe reginele umane, pe regele Hybernului, pe Jurian și pe Ianthe pentru ceea ce le făcuseră surorilor mele și prietenilor mei.

— Chiar tu ai spus că Ianthe a avut motivele ei. Oricât de furioasă aș fi, pot să o ascult.

Nu îi spuseseam lui Lucien ce știam despre adevărata ei natură. Ar fi însemnat să îi explic că Rhys o alungase din casa lui, că făcuse asta pentru a se apăra pe sine și pentru a-și proteja regatul, și ar fi însemnat să ridic prea multe semne de întrebare, să sabotez minciunile țesute cu grijă care-i țineau în siguranță pe ei și regatul lui – regatul meu.

Deși mă întrebam dacă, după Velaris, mai era necesar. Inamicii noștri știau orașul, știau că era un loc al binelui și al păcii. Și încercaseră să-l distrugă cu prima ocazie.

Vina pentru atacul asupra Velarisului, după ce Rhys li-l dezvăluise reginelor umane, avea să o bântuie pe perechea mea tot restul vieților noastre nemuritoare.

— O să născocesc o poveste pe care vrei să o auzi, m-a avertizat Lucien.

Am ridicat din umeri în timp ce mergeam pe coridorul pustiu, acoperit de covoare.

— Pot să decid pentru mine. Deși pare că tu deja ai hotărât să nu o crezi.

Și-a potrivit pasul cu al meu.

— A târât în povestea asta două femei nevinovate.

— Se străduia să s-asigure că alianța cu Hybernul rezistă.

Lucien m-a prins de cot și m-a oprit.

I-am permis pentru că, dacă nu l-aș fi lăsat și m-aș fi teleportat ca acum câteva luni în pădure sau dacă aș fi folosit vreo manevră de apărare illyriană ca să-l dobor, mi-aș fi distrus siretlicul.

— Ești mai inteligentă de atât.

M-am uitat atent la mâna lată și bronzată care îmi ținea cotul. Apoi l-am privit în ochi – unul roșu și unul auriu zumzăitor.

— Unde o ține? a întrebat Lucien în șoaptă.

Știam la cine se referă.

Am clătinat din cap.

— Nu știi. Rhysand are o sută de locuri unde ar putea fi, dar mă îndoiesc că ar folosi vreunul dintre ele ca să o ascundă pe Elain, dacă știe că le cunosc.

— Spune-mi, totuși. Enumeră-mi-le pe toate.

— O să mori în clipa în care calci pe teritoriul lui.

— Am supraviețuit destul de onorabil când te-am găsit.

— Nu ți-ai dat seama că mă controla. L-ai lăsat să mă ia înapoi.

Minciună, minciună, minciună.

Dar n-am văzut durerea și vinovăția la care mă așteptam. Lucien a slăbit încet strânsoarea pe brațul meu.

— Trebuie s-o găsesc.

— Nici măcar nu o cunoști pe Elain. Legătura predestinată e doar o reacție fizică care-ți întunecă rațiunea.

— Asta v-a făcut ție și lui Rhys?

O întrebare șoptită, periculoasă. Mi-am lăsat frica să se vadă în ochi și m-am lăsat târâtă în amintiri despre Țesătoare, Cioplitor și Middengard Wyrn, ca să se simtă mirosul groazei vechi.

— Nu vreau să discut despre asta, am spus cu glas răgușit și tremurat.

De la parter s-a auzit clinchetul unui ceas. Am spus o rugăciune tăcută de mulțumire pentru Mama și am grăbit pasul.

-- O să întârziem.

Lucien a încuviințat. Dar i-am simțit privirea în spate, fixată chiar pe șira spinării, în timp ce coboram. Ca s-o vedem pe Ianthe.

Și să hotărâsc, în sfârșit, cum o s-o sfâșii în bucăți.

Înalta Preoteasă arăta exact așa cum mi-o aminteam, și în amintirile pe care mi le arătase Rhysand, și în reveriile în care-mi

înfingeam ghearele ascunse sub unghii ca să îi scot ochii, apoi și limba și apoi să îi sfășii gâtul.

Furia se preschimbase într-o creatură vie care trăia în pieptul meu, o bătaie a inimii răsunătoare, cu care adormeam și mă trezeam. Încadrată de Tamlin și Lucien, am demolat-o când m-am uitat la Ianthe peste masa de dineu formală.

Încă purta gluga spălăcită și diadema de argint, cu piatra albastră străvezie.

Ca o piatră Siphon – bijuteria mă ducea cu gândul la pietrele lui Azriel și Cassian. Și m-am întrebat dacă, la fel ca pietrele războinicilor illyrieni, ajuta cumva la schimbarea unui dar al magiei stângaci în ceva mai rafinat, mai letal. Nu și-o scosese niciodată – dar, pe de altă parte, nu o văzusem pe Ianthe invocând o putere mai mare decât cea necesară aprinderii unei sfere de lumină fae într-o cameră.

Înalta Preoteasă și-a coborât ochii turcoaz spre masa din lemn negru, gluga aruncându-i umbre pe chipul perfect.

— Aș vrea să încep spunând că îmi pare foarte rău. Am acționat din dorința de a-ți oferi ce credeam că poate îți dorești, dar nu îndrăznești să ceri, și, în același timp, să mă asigur că aliații noștri din Hybern sunt mulțumiți de loialitatea noastră.

Minciuni frumoase și otrăvite. Dar, ca să îi aflui adevăratele motive... Așteptam întâlnirea aceasta de câteva săptămâni, prefăcându-mă că sunt în convalescență, că mă *vindec* de ororile cărora le supraviețuisem în mâinile lui Rhysand.

— De ce mi-aș fi dorit vreodată să le văd pe surorile mele îndurând așa ceva? am întrebat cu glas tremurat și rece.

Ianthe a ridicat capul, cercetându-mi expresia nesigură, chiar un pic distantă.

— Ca să poți fi împreună cu ele pentru totdeauna. Și, dacă Lucien ar fi descoperit dinainte că Elain este perechea lui, ar fi fost... devastator să-și dea seama că ar avea la dispoziție doar câteva zeci de ani.

Numele lui Elain pe buzele ei mi-a stârnit un mârâit în gât. Dar l-am ținut în frâu și mi-am adus pe față masca de calm îndurerat, cea mai nouă din arsenalul meu.

— Dacă te aștepti la recunoștință, o să ai ceva de așteptat, Ianthe, a spus Lucien.

Tamlin i-a aruncat o privire de avertizare – și pentru cuvinte, și pentru ton. Poate că Lucien o s-o omoare înainte să apuc eu, doar pentru ororile la care o supusese pe perechea lui în ziua aceea.

— Nu, a șoptit Ianthe cu ochii mari, întruchiparea remușcării și vinovăției. Nu, nu mă aștept deloc la recunoștință. Sau iertare. Dar înțelegere... aici e și casa mea.

A ridicat o mână subțire, împodobită cu inele de argint și brațări, făcând un gest spre cameră, spre conac.

— Toți am fost nevoiți să facem alianțe pe care nu credeam că o să le facem vreodată... poate neplăcute, da, dar... Forța Hybernului este prea mare ca să fie oprită. Acum poate fi înfruntată ca orice altă furtună.

I-a aruncat o privire lui Tamlin.

— Multe luni ne-am străduit din greu să ne pregătim pentru venirea inevitabilă a Hybernului. Am făcut o greșală gravă și o să regret întotdeauna durerea pe care am provocat-o, dar hai să lucrăm mai departe împreună. Hai să găsim o cale să ne asigurăm că pământurile și oamenii noștri supraviețuiesc.

— Cu prețul câtor altora? a întrebat Lucien.

Tamlin l-a avertizat din nou din priviri, dar Lucien nu l-a băgat în seamă.

— Ce am văzut în Hybern..., a început Lucien, strângând brațele scaunului atât de tare, încât lemnul sculptat a scârțâit. Toate promisiunile de pace și imunitate pe care le-a făcut...

S-a oprit, ca și cum și-ar fi adus aminte că Ianthe putea foarte bine să-i spună toate astea regelui. Și-a slăbit strânsoarea, apoi și-a îndoit degetele lungi, după care le-a pus iar pe brațele scaunului.

— Trebuie să fim precauți.

— O să fim, a promis Tamlin. Dar am fost deja de acord cu anumite condiții. Sacrificii. Dacă ne despărțim acum... chiar și cu Hybernul ca aliat, trebuie să afișăm un front unit. Împreună.